

לפני בית הדין של הסנהדרין

נציגים מטעמו של חנן הנחו בחשאי את מפקד החיילים הרומיים להביא את ישוע מיד לאחר מעצרו אל ארמונו של חנן. הכוהן הראשי לשעבר ביקש לשמר את יוקרתו כסמכות הדתית העליונה של היהודים. הייתה גם תכלית נוספת להחזקתו של ישוע בביתו למשך מספר שעות, והיא לאפשר זמן לזמן כחוק את בית הדין של הסנהדרין. היה זה בלתי-חוקי לכנס את הסנהדרין בטרם שעת הצעת מנחות הבוקר במקדש, והקורבנות הללו הוצעו בסביבות השעה שלוש לפנות בוקר.

חנן ידע שבית דין של חברי הסנהדרין המתין בארמונו של חתנו, כיפא. עד חצות הליל, התכנסו כשלושים מחברי הסנהדרין בביתו של הכוהן הגדול, כך שהם יהיו מוכנים לשפוט את ישוע כאשר זה יובא לפניו. החברים אשר נאספו היו אך ורק אלו אשר התנגדו נחרצות ובאופן פומבי לישוע ולתורתו. רק עשרים-ושלושה חברים נדרשו על-מנת לשמש כבית דין.

כשלוש שעות שהה ישוע בארמונו של חנן על הר הזיתים, לא רחוק ממקום מעצרו בגת שמנים. יוחנן זבדיה היה חופשי ובטוח בארמונו של חנן לא רק בשל פקודתו של המפקד הרומי, אלא גם משום שהוא ואחיו יעקב היו מוכרים היטב למשרתים הוותיקים, לפי שהם התארחו פעמים רבות בארמון, שכן הכוהן הגדול לשעבר היה קרוב משפחה רחוק של אמם, שלומית.

1. החקירה על-ידי חנן

חנן, אשר התעשר הודות להכנסות המקדש, ואשר חתנו היה הכוהן הגדול המכהן בפועל, ובנוסף לכך קיים מערכת יחסים עם השלטונות הרומיים, אכן היה האדם היהודי החזק ביותר. הוא היה תכנן ומתכנן פוליטי ערמומי. הוא ביקש להכווין את האופן שבו ייפטר מישוע; הוא חשש מלהפקיד משימה חשובה שכזו בידיו האגרסיביות והגסות של חתנו. חנן רצה לוודא כי משפטו של המאסטר יתנהל בשליטתם של הצדוקים; הוא חשש מן האפשרות שהפרושים יביעו כלפיו אהדה, בראותו כי למעשה כמעט כל חברי הסנהדרין מטעם הפרושים תמכו בדרכו של ישוע.

חנן לא ראה את ישוע מזה שנים אחדות, מאז שהמאסטר ביקר בביתו ועזב מיד לאור היחס הקר והמנוכר שלו זכה. חנן התיימר להיעזר בהיכרות המוקדמת ביניהם על-מנת לנסות ולשכנע את ישוע להתכחש לטענותיו ולעזוב את פלשתינה. הוא לא רצה לקחת חלק ברציחתו של אדם טוב, והוא סבר כי ישוע יבחר לעזוב את הארץ מאשר למות. ואולם, כאשר ניצב חנן בפני איש הגליל החסון והנחוש, הוא ידע מיד כי לא יהיה כל טעם בהצעות האלה. ישוע היה אפילו מלכותי יותר ובעל נוכחות רבה מאלה שחנן זכר.

כאשר ישוע היה צעיר, חנן התעניין בו עד מאוד, אך כעת, העובדה שישוע סילק את חלפני הכספים ואת הסוחרים אל מחוץ למקדש העמידה את הכנסותיו של חנן בסכנה. המעשה הזה עורר את טינת הכוהן הגדול לשעבר אף הרבה יותר מאשר תורתו של ישוע.

חנן נכנס אל אולם קבלת הקהל הרחב שלו, התיישב על כיסא גדול וציווה כי ישוע יובא לפניו. לאחר שסקר את המאסטר בדממה במשך רגעים אחדים, אמר: "אתה מבין שצריך לעשות משהו בנוגע לתורה שלך, שכן אתה מפר את הסדר הטוב בארצנו." בעוד שחנן התבונן בקפדנות בישוע, הישיר המאסטר את מבטו אליו, אך לא אמר דבר. שוב דיבר חנן, "מהם שמות התלמידים שלך, חוץ משמעון הקנאי, המתסיס?" ושוב התבונן בו ישוע מלמעלה ועד למטה, אך לא ענה.

חנן הוטרד עד מאוד מסירובו של ישוע לענות לו על שאלותיו. הוא היה כה מוטרד, עד שאמר לו: "לא אכפת לך אם אני לטובתך או לא? אינך מתייחס לכוח שיש בידי כדי להשפיע על המשפט הקרב שלך?" כאשר שמע זאת ישוע הוא אמר: "חנן, יודע אתה שלא תוכל לעשות לי דבר, אלא אם כן ירשה זאת אבי. יש אשר יחסלו את בן האדם בשל בורותם; הם פשוט אינם יודעים לעשות טוב יותר, אך אתה, חבר, אתה יודע מה אתה עושה. איך תוכל, אפוא, לדחות את אור האלוהים?"

טון הדיבור הנעים שבו פנה ישוע אל חנן כמעט ובלבל אותו. ואולם, הוא כבר גמר אומר שישוע חייב או לעזוב את פלשתינה, או למות; על-כן אזר אומץ ושאל: "מה בדיוק אתה מנסה ללמד את העם? מי אתה טוען שאתה?" ענה לו ישוע: "היטב תדע כי דיברתי בפומבי באוזני העולם. לימדתי בבתי הכנסת ופעמים רבות גם בבית מקדש, ושם האזינו לי כל היהודים ורבים מן הגויים. לא נשאתי דבר בסתר; למה זה, אפוא, תשאלני על תורתך? למה שלא תזמן את אלו אשר שמעו אותי ותשאל אותם? הרי ירושלים כולה שמעה את דבריי, אפילו אם אתה עצמך לא שמעת." אך לפני שהספיק חנן לענות, ניגש המשרת הראשי של הארמון, אשר עמד קרוב, סטר לישוע על פניו ואמר, "איך אתה מעז לענות לכוהן הגדול במילים שכאלה?" חנן לא גער כלל במשרתו, אך ישוע פנה אליו ואמר, "ידידי, אם אמרתי דבר-מה רע, הגד מה אמרתי רע; אך אם אמת דיברתי, למה אתה מכה אותי?"

אף-על-פי שחנן הצטער על כך שמשרתו סטר לישוע, הוא היה גאה מדי מכדי להתייחס לכך. מתוך הבלבול שבו היה שרוי, הוא פרש לחדר אחר והשאיר במשך שעה כמעט את ישוע לבדו עם משרתי הבית ועם שומרי המקדש.

כאשר חזר, הוא ניגש אל צד המאסטר ואמר, "האם אתה מתיימר להיות המשיח, גואל ישראל?" אמר ישוע: "חנן, אתה מכיר אותי מצעירותי. אתה יודע שאני לא טוען להיות דבר פרט למה שקבע אבי, וכי נשלחתי עבור כל בני האדם, גויים כיהודים." אמר לו אז חנן: "נאמר לי כי טענת שאתה המשיח; האם נכון הדבר?" נשא ישוע את מבטו אל חנן ואמר רק, "כך אתה אמרת."

בסביבות הזמן הזה הגיעו שליחים מארמונו של כיפא על-מנת לברר באיזו שעה יובא ישוע לפני בית הדין של הסנהדרין, ומכיוון שהשחר כבר היה קרוב, חנן חשב כי מוטב שישלח את ישוע אל כיפא, כשהוא קשור ונתון בחזקתם של שומרי המקדש. הוא עצמו הלך אחריהם זמן קצר לאחר מכן.

2. פטרוס בחצר

כאשר חבורת השומרים והחיילים התקרבה אל שערי ארמונו של חנן, יוחנן זבדיה צעד לצד מפקד החיילים הרומי. יהודה צעד מרחק מה מאחור, ושמעון פטרוס היה במרחק רב מאחור. לאחר שיוחנן נכנס אל חצר הארמון עם ישוע והשומרים, התקרב יהודה אל השער, אך מכיוון שראה שם את ישוע ואת יוחנן, המשיך אל ביתו של כיפא, בידעו ששם עתיד להתקיים המשפט האמיתי של המאסטר. מעט לאחר שעזב יהודה, שמעון פטרוס הגיע. יוחנן ראה אותו עומד מול השער ממש בזמן שעמדו לקחת את ישוע אל תוך הארמון. השוערת אשר שמרה על השער הכירה את יוחנן, וכאשר הוא דיבר אליה וביקש ממנה להכניס את שמעון היא נענתה לו בשמחה.

לאחר שנכנס אל החצר, התקרב פטרוס אל האש וביקש להתחמם, שכן הלילה היה צונן. הוא הרגיש מאוד לא במקום, שם בינות לאויביו של ישוע, ואכן, הוא היה שלא במקומו. ישוע לא הנחה אותו להישאר קרוב אליו כפי שביקש זאת מיוחנן. פטרוס היה אמור להיות כשאר השליחים, אשר הוזהרו בפירוש שלא לסכן את חייהם בזמנים האלה של המשפט והצליבה של המאסטר שלהם.

פטרס השליך את חרבו מעט לפני שהגיע אל הארמון ולפיכך היה בלתי-חמוש כאשר נכנס אל חצר הארמון של חנן. דעתו הייתה שרויה במערבולת של בלבול; הוא התקשה לתפוש את העובדה שישוע נעצר. הוא לא הצליח לתפוש את המצב לאשורו – כי הוא נמצא בחצרו של חנן, מתחמם לצד משרתיו של הכוהן הגדול. הוא תמה מה עשו יתר השליחים, וגם חנן בדעתו כיצד הצליח יוחנן להיכנס לארמון, והחליט שזה משום שהכיר את המשרתים, מכיוון שהוא ביקש מן השוערת להכניסו.

מעט לאחר שהשוערת הכניסה את פטרס, ובעודו מתחמם לצד האש, היא ניגשה אליו ואמרה בקנטרנות, "האם גם אתה אחד מתלמידיו של האיש הזה?" עתה פטרס לא היה צריך להיות מופתע מכך שהיא זיהתה אותו, שהרי יוחנן היה זה אשר ביקש מן הנערה להכניסו בשערי הארמון; ואולם הוא היה שרוי בעצבים ובמתח כה גדולים, עד שעצם הזיהוי גרם לו לאבד את עשתונותו, והמחשבה העיקרית אשר עלתה במוחו הייתה כי עליו להישאר בחיים, ועל-כן ענה מיד על שאלתה של הנערה ואמר, "אני לא."

מעט מאוד לאחר מכן ניגש משרת אחר אל פטרס ושאל: "האם לא ראיתי אותך בגן בשעה שעצרו את הבחור הזה? האין גם אתה אחד מחסידיו?" כעת פטרס היה מבוהל לחלוטין; הוא לא ראה כיצד יוכל לחמוק בבטחה מן המאשימים הללו; ועל-כן הכחיש בנחישות כל קשר לישוע ואמר, "אינני מכיר את האיש הזה, ואני גם אינני אחד מחסידיו."

בסביבות אותה שעה לקחה השוערת את פטרס הצידה ואמרה לו: "אני בטוחה שאתה תלמיד של ישוע הזה, לא רק בגלל שאחד מחסידיו ביקש ממני להכניס אותך אל החצר, אלא גם כי אחותי שכאן אומרת שראתה אותך במקדש עם האדם הזה. למה אתה מכחיש את זה?" לשמע ההאשמה, הכחיש פטרס כל קשר לישוע, קילל נמרצות וחזר ואמר שוב, "אני אינני חסיד של האדם הזה; אני אפילו לא מכיר אותו; מעולם לא שמעתי עליו קודם."

פטרס התרחק מהאש למשך זמן-מה והסתובב בחצר. הוא רצה לברוח, אך חשש למשוך תשומת לב אל עצמו. מכיוון שהיה לו קר, הוא חזר אל קרבת האש ואחד מן האנשים אשר עמד בסמוך אמר: "בטוח שאתה אחד מתלמידיו של האיש הזה. ישוע הוא גלילי, וגם המבטא שלך מסגיר אותך, כי גם אתה מדבר כמו גלילי." ושוב הכחיש פטרס כל קשר למאסטר שלו.

פטרס היה כל-כך נסער עד שהוא ביקש להתנתק ממאשימיו, התרחק מן האש ונותר לבדו על המרפסת. לאחר שהתבודד במשך יותר משעה, שוב פגשו אותו השוערת ואחותה, ושוב שתיהן הקניטו אותו וטענו כי הוא הינו חסיד של ישוע. ושוב הוא הכחיש את ההאשמה. ממש בזמן שהכחיש שוב כל קשר לישוע, קרא התרגול ופטרס נזכר בדברי האזהרה של המאסטר מוקדם יותר באותו הלילה. בזמן שעמד שם ולבו כבד מן האשמה, נפתחו שערי הארמון והשומרים הובילו את ישוע בדרך אל כיפא. בעת שהמאסטר חלף בסמוך לפטרס, הוא ראה לאור הלפידים את מבע הייאוש על פניו של השליח-לשעבר, אשר לפניו היה בעל ביטחון ועל-פני השטח גם אמיץ, והוא פנה להסתכל בפטרס. פטרס לא שכח את המבט הזה עד סוף ימיו. היה זה מבט של חמלה מהולה באהבה ששום אדם בן-תמותה לא ראה מעולם על פניו של המאסטר.

לאחר שישוע והשומרים יצאו משערי הארמון, פטרס הלך בעקבותיהם, אך רק למרחק קצר. הוא לא יכול היה להמשיך הלאה. הוא ישב בצד הדרך ומירר בבכי. ולאחר שהזיל את הדמעות האלה של יגונו, נפנה אל עבר המחנה בתקווה למצוא את אחיו, אנדראס. כאשר הגיע אל המחנה הוא מצא רק את דוד זבדיה, אשר שלח רץ על-מנת שיוביל אותו למקום שבו הסתתר אחיו בירושלים.

כלל ההתנסות של פטרס התרחשה בחצר הארמון של חנן, על הר הזיתים. הוא לא עקב אחרי ישוע אל ארמונו של הכוהן הגדול, כיפא. העובדה שקריאת התרגול גרמה לפטרס להכיר בכך

מסמך 184

שהתכחש שוב ושוב למאסטר שלו מעידה על כך שכל אלה התרחשו מחוץ לירושלים, שכן נאסר לגדל עופות בתוך תחומי העיר גופא.

עד אשר קריאת התרגול החזירה את פטרוס לעשתונותיו, כל מה שחשב עליו בזמן שעלה וירד במדרגות על-מנת להתחמם היה רק באיזו פיקחות התחמק מהאשמותיהם של המשרתים, וכיצד הצליח להתחמק מכוונתם לזהות אותו עם ישוע. עד אז, הוא חשב רק על כך שלא הייתה למשרתים כל זכות מוסרית, או חוקית, לחקור אותו, והוא ממש ברח את עצמו על האופן שבו חשב שהצליח להתחמק מלהיות מזוהה, ואולי אפילו להיעצר ולהיכלא. רק כאשר קרא התרגול, הבין פטרוס כי הוא התכחש למאסטר שלו. ורק כאשר ישוע התבונן בו, הוא הבין כי לא הצליח לעמוד במחויבותיו כשגריר המלכות.

לאחר שלקח את הצעד הראשון בנתיב ההתפשרות, בדרך הקלה ביותר, נדמה כי לא נותרה לפטרוס ברירה, אלא להמשיך בנתיב שעליו החליט. נדרש אופי חזק ונאצל על-מנת להתחיל בשגיאה ואז לפנות ולבחור בדרך הישר. לעיתים קרובות מדי, דעתו של אדם נוטה להצדיק את המשך הצעידה בדרך השגויה שבה התחיל ללכת.

פטרוס לא באמת האמין שיזכה למחילה מלאה, אלא רק לאחר שפגש את המאסטר לאחר תחיתו מן המתים וראה שהתקבל על-ידו ממש כפי שנהג לפני מאורעות הלילה הטראגי הזה של ההתכחשויות.

3. לפני בית הדין של חברי הסנהדרין

היה זה בסביבות השעה שלוש ושלושים בבוקר של יום שישי הזה, שהכוהן הגדול, כיפא, קרא את בית הדין החוקר של הסנהדרין לסדר וביקש כי ישוע יובא בפניהם על-מנת לעמוד למשפט רשמי. שלוש פעמים בעבר כבר חרצה הסנהדרין ברוב גדול את גורלו של ישוע למיתה, והחליטה כי הוא בן מוות בעוון האשמות בלתי-רשמיות כי הוא הינו מפר חוק, מחלל קודש ומזלזל במסורות אבות האומה.

לא הייתה זו פגישה מן המניין של הסנהדרין, והיא אף לא התקיימה במקום הרגיל, לשכת הגזית אשר במקדש. היה זה בית דין מיוחד אשר מנה כשלושים מחברי הסנהדרין אשר התכנס בארמון הכוהן הגדול. יוחנן זבדיה היה נוכח לצד ישוע לאורך מה שכונה משפט.

הכוהנים הראשיים הללו, וכן הסופרים, הצדוקים וכמה מן הפרושים, החמיאו לעצמם על כך שישוע, זה אשר ערער על מעמדם וקרא תיגר על סמכותם, הוחזק כעת בבטחה בידיהם! והם היו נחושים לוודא כי הוא לא יחמוק חי מאחזיתם הנקמנית.

על-פירוב נהגו היהודים לשפוט אדם בעבירות אשר דינן מיתה בזהירות רבה, תוך הקפדה על כל אשר נדרש על-מנת להבטיח משפט הוגן, הן בבחירת העדים והן בניהול המשפט כולו. ואולם במקרה הזה, שימש כיפא יותר כתובע מאשר כשופט בלתי-משוחד.

ישוע ניצב בפני בית הדין כשהוא לבוש בבגדיו הרגילים, וכאשר ידיו קשורות לו מאחורי גבו. בית הדין כולו הופתע והתבלבל במידת-מה מהופעתו המלכותית. מעולם הם לא חזו באסיר שכזה, ולא ראו אדם אשר עומד בשלווה שכזו למשפט על חייו.

על-פי החוק היהודי, נדרשה הסכמתם של לפחות שני עדים על כל נקודה בטרם ניתן יהיה להאשים את האסיר. לא ניתן היה לקבל את עדותו של יהודה כנגד ישוע, מכיוון שהחוק היהודי אסר בפירוש על עדותו של בוגד. יותר מתריסר עדי שקר זומנו על-מנת להעיד כנגד ישוע, אך

מסמך 184

עדויותיהם לקו בסתירות כאלה שאפילו חברי הסנהדרין עצמם התביישו. ישוע עמד שם, התבונן בנועם בעדי השקר, ועצם חזותו בלבלה את השקרנים. לאורך כל עדות השקר לא פצה המאסטר את פיו; והוא לא ענה כלל על האשמות השווא הרבות אשר הטיחו בו.

הפעם הראשונה שבה שניים מן העדים שלהם התקרבו לכדי שביב של הסכמה, הייתה כאשר שני גברים העידו כי הם שמעו את ישוע אומר במהלך אחת מן הדרשות אשר נשא במקדש כי "יש לאל ידי להרוס מקדש זה, ולבנות אחר בשלשה ימים וללא ידיים." לא היה זה בדיוק מה שאמר ישוע, פרט לעובדה שהצביע על גופו שלו כאשר העיר את אשר יוחס לו.

ישוע לא פצה את פיו גם כאשר הכוהנים הראשיים צעקו עליו, "אתה לא עונה להאשמות האלה?" הוא רק עמד שם בדממה לכל אורך עדותם של עדי השקר הללו. השנאה, הקנאות וההגזמה חסרת הרסן אפיינו את דברי השקרנים, וכך קרסה עדותם תחת משקל הסתבכותם. הטענה הטובה ביותר כנגד עדות השקר הייתה הדממה השלווה והמלכותית אשר הפגין המאסטר.

מעט לאחר תחילת עדותם של עדי השקר, הגיע חנן והתיישב לצד כיפא. כעת עמד חנן וטען כי האיום של ישוע להרוס את בית המקדש הספיק על-מנת להאשימו בשלוש האשמות:

1. שהוא היה מתסיס מסוכן של העם. שהוא לימד אותם דברים בלתי-אפשריים והולך אותם שולל.

2. שהוא היה מהפכן קנאי, שכן הוא תמך בהרס אלים של המקדש הקדוש, שכן איך אחרת יוכל להרסו?

3. שהוא לימד קסמים, בכך שהבטיח לבנות מקדש חדש, וללא ידיים.

הסנהדרין כולה כבר הסכימה על כך שעבירותיו של ישוע על חוקי היהודים חייבו את מותו, אך בכדי להצדיק את גזר דין המוות אשר יגזור פילטוס על האסיר, הם עסקו כעת יותר בבניית כתב האשמה באשר למנהגיו ולתורתו. הם ידעו שהם חייבים לקבל את הסכמת המושל הרומי בטרם יוכלו להמית את ישוע כדין. וחנן התכוון לדבוק בקו המנחה אשר יציג את ישוע כמורה אשר מסוכן מדי להניח לו להסתובב בחופשיות בקרב העם.

ואולם כיפא לא יכול היה לסבול עוד את מראה המאסטר העומד שם בשלווה מוחלטת ובדממה בלתי-מופרעת. הוא חשב שהוא מכיר לפחות דרך אחת לגרום לאסיר לדבר. וכך, הוא רץ אל צדו של ישוע, נופף באצבע מאשימה אל מול פניו של המאסטר, ואמר: "אני משביע אותך, בשם האלוהים החיים, כי תאמר לנו האם אתה הוא הגואל, בן האלוהים." ענה ישוע לכיפא: "אני הוא. ובקרוב אלך אל האב, ואז יגבר שוב בן האדם וימלוך על צבאות השמים."

לשמע דבריו אלו של ישוע נמלא הכוהן הגדול בכעס עצום. הוא קרע את בגדיו וקרא: "מגדף הוא, ומה לנו עוד לבקש עדים? הלא עתה שמעתם את גידופו. וכעת, מה לדעתכם ייעשה למפר החוק ולמחלל הקודש הזה?" וכולם ענו לו כאיש אחד "איש מות הוא; שיצלב אותו."

ישוע לא הפגין כל עניין בשאלות אשר שאלו אותו חנן, או חברי הסנהדרין, למעט השאלה האחת אשר נגעה למשימת המתת שלו. כאשר נשאל אם הוא בן האלוהים, ענה מיד וללא כל היסוס בחיוב.

חנן ביקש להמשיך במשפט, ולגבש האשמות ברורות על-פי החוק הרומי וביחס למוסדות הרומיים, האשמות אשר יוכלו להציגן מאוחר יותר בפני פילטוס. חברי המועצה היו קצרי רוח ורצו לסיים

את הדיון מהר. וזאת לא רק בשל העובדה שהיה זה ערב פסח וחל איסור על כל עבודת חול לאחר צהרי היום, אלא גם משום שהם חששו שפילטוס ימהר לשוב אל הבירה הרומית של יהודה, היא קיסריה, מכיוון שהוא הגיע לירושלים אך ורק לחגיגות הפסח.

אך חנן לא הצליח לשמור על הסדר של הדין. לאחר תשובתו הבלתי-צפויה של ישוע לכיפא, צעד הכוהן הגדול קדימה והיכה אותו בפניו. חנן היה באמת בהלם כאשר יתר חברי בית הדין ירקו בפניו של ישוע בדרכם החוצה מן החדר, ורבים מהם חבטו בו בלעג בכפות ידיהם. וכך, בשעה ארבע וחצי הסתיים הדיון הראשון במשפטו של ישוע בפני הסנהדרין, בחוסר סדר ובלבול שלא היה כדוגמתו.

שלושים שופטים אחוזי דעות קדומות, אשר המסורת עיוורה אותם, על עדי השקר שלהם, מתיימרים לשפוט בורא צדיק של יקום. המאשימים הנלהבים הללו יצאו מדעתם נוכח שתיקתו המלכותית ואל מול עמידותו של אל-אדם זה. שתיקתו איומה מכדי שיסבלו אותה; דיבורו מתריס ללא-חת. איומיהם אינם מזיזים אותו והתקפותיהם אינן מפחידות אותו. אדם יושב במשפטו של אל, ואפילו אז הוא אוהב אותם ומבקש להצילם אם יוכל.

4. שעת ההשפלה

החוק היהודי דורש כי במשפטים אשר בהם דנו בגזר דין מוות, על בית הדין להתכנס פעמיים. הדיון השני חייב להיות למחרת הדיון הראשון, ואת הזמן שבין הדיונים נדרשו חברי בית הדין לעבור בצום ובאבל. ואולם, הגברים הללו לא יכלו לחכות עד למחרת היום על-מנת לאשר את גזר-דין המוות של ישוע. הם חיכו רק שעה אחת. ובינתיים נותר ישוע באולם בית הדין בחזקתם של שומרי המקדש, אשר, יחד עם משרתי הכוהן הגדול, השתעשעו בכך שהשפילו את בן האדם באופנים מאופנים שונים. הם לעגו לו, ירקו עליו ודחפו אותו באכזריות. הם היכו אותו בפניו עם מקל ואמרו, "הינבא לנו המשיח, מי הוא המֶכָּה אותָ?" וכך נמשכו הדברים במשך שעה שלמה, שעה שבמהלכה הם התעללו באיש הגליל שלא התנגד כלל.

במהלך כל שעת הסבל וההשפלה הטראגית מידי השומרים והמשרתים הבורים וכהי החושים, המתין יוחנן זבדיה לבדו, אחוז אימה, בחדר סמוך. כאשר התחילו ההשפלות, ישוע סימן ליוחנן בניד ראש כי עליו לצאת. המאסטר ידע היטב כי אם היה מתיר לשליח שלו להישאר בחדר ולהיות עד להשפלות האלה, כעסו של יוחנן היה גורם לו להתרעם באופן כזה שככל הנראה היה מביא עליו את מותו.

ישוע לא פצה את פיו במהלך השעה האיומה הזו. עבור הנשמה האנושית העדינה והרגישה הזו – אשר התקיימה במערכת יחסים אישית עם אל כלל היקום הזה – לא הייתה כוס מרורים משפילה יותר מאשר השעה האיומה אשר בילתה במחיצת השומרים הבורים והאכזריים הללו, אשר התעוררו לבזות אותו בהתאם לדוגמה אשר התוו החברים של מה שכונה בית הדין של הסנהדרין.

לא יוכל לב אדם לתפוש את זעזוע ההתמרמרות אשר אחז ביקום העצום, עת חזו ההוויות השמימיות התבוניות בריבון האהוב שלהם מכפיף עצמו לרצון יצוריו הבורים והאבודים של הספירה החשוכה-מחטא של אורנטיה האומללה.

מהי אותה תכונה חייתית באדם אשר גורמת לו להשפיל ולתקוף פיזית את מה שהוא לא יוכל להגיע אליו רוחנית, או להשיג אינטלקטואלית? בתוך האדם המתורבת-למחצה עדיין רוחשת אלימות מרושעת, אשר מבקשת למצוא לה מפלט בתקיפת אנשים חכמים ממנו שהגיעו להישג רוחני. שימו לב לגסות הרעה ולברוטליות החייתית שאותן מפגינים אנשים מתורבתים-לכאורה, בשעה שהם מפיקים עונג חייתי מסוים מתקיפת בן האדם אשר איננו מתנגד. ישוע לא היה חסר-

הגנה כאשר העליבו אותו, הציקו לו והיכו אותו. הוא פשוט לא הגן על עצמו, פשוט הוא לא נאבק במובן הפיזי.

אלה הם רגעי הניצחון הגדולים ביותר של המאסטר בכל הקריירה הארוכה ורבת העשייה שלו כבורא, מקיים וגואל של יקום עצום ממדים. לאחר שחי חיים מלאים בגילוי של האלוהים לאדם, עורך כעת ישוע התגלות חדשה וחסרת-תקדים של האדם לאל. ישוע מגלה כעת לעולמות את ההתגברות הסופית של היצור על כל הפחדים הנובעים מן הבידוד שבו הוא שרוי. בן האדם מגשים לבסוף את זהותו כבן האל. ישוע לא היסס לקבוע כי הוא והאב חד הם; ועל-בסיס אמת זו ועובדת ההתנסות העילאית והנשגבת הזו, הוא מאיץ בכל מאמין במלכות להיות לאחד עמו, ממש כשם שהוא ואביו חד הם. ההתנסות החיה בדתו של ישוע הופכת לאופן הוודאי והבטוח שבאמצעותו מתאפשר לבני התמותה אשר בארץ, אשר מרגישים מבודדים רוחנית ובודדים בקוסמוס, לחמוק מן הבידוד אשר חווה אישיותם, על כל הפחד ותחושות חוסר הישע שהוא גורם. בני האמונה של האל מוצאים במציאות של אחוות המלכות את גאולתם הסופית מן הבידוד אשר הם חווים, הן ברמה האישית והן ברמה הפלנטארית. יותר ויותר חווה המאמין יודע האל את האקסטזה וההדר של החברות הרוחניות ברמת היקום – אזרחות שמימית אשר לה נלוות הבנה נצחית של הייעוד האלוהי של הישג מושלם.

5. הישיבה השנייה של בית הדין

בית הדין התכנס מחדש בשעה חמש ושלשים, וישוע הוביל אל החדר הסמוך, החדר שבו המתין יוחנן. כאן היה ישוע נתון תחת שמירת החייל הרומי ושומרי המקדש, בעוד שבית הדין החל לנסח את כתב האישום אשר יוגש לפילטוס. חנן הבהיר לעמיתיו כי פילטוס לא יתרשם מן הטענות לחילול הקודש. יהודה היה נוכח בישיבה השנייה של בית הדין, אך לא העיד בפניו.

ישיבת בית הדין נמשכה חצי שעה בלבד. וכתב האישום אשר גובש עם סיומה, בטרם יצאו אל פילטוס, דן את ישוע למוות תחת שלושה נימוקים:

1. הוא חיבל באומה היהודית; הוא הוליד את בני העם שולל והסית אותם למרד.

2. הוא הנחה את בני העם לסרב להעלות מיסים לקיסר.

3. בכך שטען למלוכה, הוא הסית, כמכונן מלוכה מסוג חדש, לבגידה בקיסר.

כל ההליך היה בלתי-שגרתי ומנוגד לחלוטין לחוקי היהדות. למעט שני העדים אשר העידו על דבריו של ישוע בנוגע להרס המקדש ולבנייתו מחדש תוך שלושה ימים, שום זוג עדים לא הסכימו על עניין כלשהו. ואפילו ביחס לאותו עניין, שום עד לא דיבר מטעם ההגנה, ואף ישוע עצמו לא התבקש להסביר למה התכוון בדבריו.

הנקודה היחידה שבה יכול היה בית הדין לשפוט אותו הייתה חילול הקודש, וזו הייתה מתבססת אך ורק על עדותו שלו. ואפילו בנוגע לחילול הקודש, הם לא הצביעו באופן רשמי על הטלת גזר דין מוות.

וכעת הם התיימרו לנסח שלושה אישומים אשר יוצגו בפני פילטוס, אשר עליהם לא נשמעו עדויות ואשר סוכמו בהיעדרו של האסיר. מאחר וכך נעשה, עזבו שלושה מן הפרושים; אף שאלו רצו לראות בחיסולו של ישוע, הם לא הסכימו לנסח את האישומים נגדו ללא עדים ובהיעדרו.

מסמך 184

ישוע לא הופיע שוב בפני בית הדין של הסנהדרין. הם לא רצו לחזות שוב בפניו בשעה שהם חורצים את גורל חייו התמימים. ישוע (כאדם) לא ידע על האישומים אשר הם גיבשו רשמית, עד אשר שמע אותם מפיו של פילטוס.

בזמן שישוע שהה בחדר עם יוחנן ועם השומרים, ובזמן שבית הדין ישב בשנית, הגיעו כמה מן הנשים של חצר ארמון הכוהן הגדול בלויית חברותיהן להתבונן באסיר המשונה, ואחת מהן שאלה אותו, "האם אתה המשיח, בן האלוהים?" וישוע ענה: "אם אומר לך, את לא תאמיני לי; ואם אשאל אותך, את לא תעני."

בשעה שש בבוקר הובל ישוע מביתו של כיפא בכדי להופיע בפני פילטוס לשם אישור גזר דין המוות אשר חרץ בית הדין של הסנהדרין בחוסר-צדק כה רב ובאופן כה בלתי-שגרתי.